

21.

CANÇÓ A MAHALTA

COM dos infants que van per un bosc de rondalla,
agafades les mans i els cors,
seguim el caminet que entre jardins davalla
cap al país dels teus records.

Anem a una ciutat pintada en gris i en rosa,
poblada de rostres amics,
on un somni vençut, però immortal, reposa
sota nobles porxos antics.

On la Felicitat i la Malenconia
volen de cor a cor ensems,
i sembla que la pau humil de cada dia
dugui la pàtina del temps.

On, en interiors de secreta elegància,
fermenta el perfum de les flors,
i guarden els divans, amb lloable constància,
la jove empremta del teu cos.

On, al cor de la nit, quan el silenci es glaça,
vibra l'ànima dels retrats,
i pels llargs corredors cruix dolçament la passa
dels morts encara no oblidats.

On tot és net, i riu la mar a les finestres,
i el sol és alt i molt segur.

On les platges, cenyides d'assutzenes silvestres,
són clares i esquerpes com tu.

Allí una barca antiga, que un vell patró governa,
rellisca, mansa, mar endins,
i et porta, sempre infant, cap a la pàtria eterna
de les sirenes i els dofins.

—I clous els ulls. ¡Retrobes, en la mar de l'ensomni,
la barca que et torna a buscar?

Ah, no em deixis en terra! Fes-me lloc al teu somni,
Mahalta! Sóc el teu germà!—